ది చీట్

జీనాదేవి

"నీకింత జెలసీకూడదు సుమా" అంటారు మా ఆయన అప్పుడప్పుడు. నన్ను దేవుడే అలా పుట్టించినప్పుడు, అది నా తప్పు కాదు. ఆడది అసూయనీ, మొగాడు మొండితనాన్నీ పట్టుకొని పుడతారు అమ్మ కడుపులోంచి. దేవుడిచ్చిన గుణం కాదన డానికి మనమెంతవాళ్ళం!

మే మా యింట్లో దిగిన్నాడే నూరో తప్పు చేసేసింది మా యింటావిడ. అసలు ఆవిడని చూడగానే ఎందుకో తెలీకుండానే ప్రిజుడిస్ అయిపోయేను. నాకు అసహ్యం అయినవి కొన్ని ఆవిడలో వుండడమే కారణం కావచ్చు. నలభై దాటినా జుట్టు నెరవని వాళ్ళంటే నాకు అసహ్యం. కుక్కని కూతురిలా చూసే వాళ్ళన్నా నాకు అసహ్యమే. యీ రెండు పాపాలూ ఆవిడ చేసింది.

ఆవిడ యిల్లు ఏమాత్రం బాగుండక పోయినా మేము పేవ్‌మెంటుమీద కాపరం చేసేవాళ్ళంకాని ఆ యింట్లో దిగేవాళ్ళం కాము. అప్పటికే మేము ఆ వూరొచ్చి ఆరువారాలుదాటింది. ఈ ఆరువారాలూ టి. బి. లోనే మకాం. యీ ఆరువారాలూ తిరిగిన వీధి తిరక్కుండా, అడిగినవాళ్ళని అడక్కుండా అందర్నీ యిళ్ళగురించి అడిగేం. ఆ వూళ్ళో మహాత్ములూ, మహ ర్షులూ వుంటే వుండొచ్చుకాని ఇళ్ళు మాత్రంలేవు. ఉన్నా బాగులేవు. బాగున్న వాటి అద్దె మావారి జీతంలో సగంపైన. అంత అద్దెపెట్టి దిగితే, నెలపొడుగునా ఆయింటి యిటికలు పీక్కొని తినాల్సిందే.

"పోనీ నువ్వు పిల్లల్తో కొన్నా ..." ఆయన అనబోయిన మాటలు నేను పూర్తి చేసుకోగలను.

కాని వంటరిగా వదిలి ఎన్నాళ్ళుండడం? బెంగ, భయం నా గురించి కాదు. "పొయ్యి మీదున్న కూరనీ, పొరుగూర్లోవున్న పెని మిటినీ ఒకకంట కనిపెట్టాలమ్మా. చిన్న దానివి. నీకు తెలీదు" అంటూ వుండేది మా పొరుగావిడ.

అంచేత ఆవిడ యిల్లు చూడగానే ఆవి డనీ, ఆవిడ కుక్కనీ ప్రేమించడానికే నిశ్చయించుకున్నాం. కాని నా కా నిశ్చ యాన్ని ఆవిడ నిశ్చలంగా వుంచలేక పోయింది. ఆవిడ సన్నగా, నాజూగ్గా, మంచి 'గ్రేస్‌ఫుల్' గా వుంటుంది. ఆవిడని ముందునుండి చూస్తేనప్పు ఆవిడ వయసు తెలుసుకోలేరు. ముప్ఫైదాటినఆడవాళ్ళకి మంచి ఫిగర్‌వుంటే నాకెందుకో పరమ చిరాకు. ఆవిడ నడక నాలుగుమల్లెల ఎత్తు. తెలుగే మాట్లాడినా ఇంగ్లీషులా మాట్లాడు తుంది. ముప్ఫైదాటిన తర్వాత ముద్దులు గుడిచే ఆడదాన్ని చూస్తే నాకు ఒళ్ళు పోతుంది. నాకంటె అందంగా ఉంటుందని ఒప్పుకోడానికి నేనేం బాధపడను. నాకంటె ఐశ్వర్యవంతురాలన్నా కూడా నాకేం విచారంలేదు.

కాని వాళ్ళింట్లో దిగినాడే ఆవిడ నూరోతప్పు చేసేసింది. "నీ కథలు మీ ఆయన రాసి..." మా ఆయన నాకంటె, యింకా చాలామందికంటె కూడా బాగా రాస్తారు. బొమ్మలు కూడా వేస్తారు. బొంగరాలాడతారు మా చిన్నితో. అయితే నాకెప్పుడూ ఆయనంటే అసూయ లేదు, ఆపేక్ష తప్ప. కాని ఎవరైనా అలా అంటే మాత్రం నేను కృష్ణదేవ రాయల్ని కాను గనుక ఉరిశిక్ష వేయలేను కాని, వాళ్ళ పళ్ళన్నీ రాలగొట్టి, లెక్కపెట్టి వాళ్ళ చేతుల్లోనే పెట్టి పంపించెయ్యాలనుంటుంది.

ఆవిడ మాకు యిల్లు చూపిస్తూ "యీ బాత్‌రూము మీకూ, ఆ గేరేజ్‌లో అతనికీ" అంది. రెండో బాత్‌రూం ఆవిడదిట. అప్పుడా గేరేజ్ తలుపులు వేసివుంటే అందులో కారుందనుకున్నాం. అందులో వున్నతను కారుడ్రైవరో, ఖూనీకోరో ఆవిడ చెప్పలేదు. నేను మాత్రం అతనెవరో బట్టలుకుట్టేవాడై ఉంటాడని నిశ్చయించేసుకున్నాను. బట్టలుకుట్టేవాడికి బాత్‌రూమెందుకో? ఎందుకైతే నాకేం? ఎవరైతే నాకేం? అద్దె నూటయాభై.

కాస్త ఎక్కువే. కాని వాట్ ప్రైస్ కాపరం? ఇల్లు సదుపాయంగానే వుంది. ఆఫీసుకీ, ఆస్పత్రికీ దగ్గరే. ఫర్వాలేదు.

ఆ మర్నాడు మే మా యింట్లో దిగుతున్నప్పుడు గేరేజ్ తలుపులు దగ్గరగా చేరవేసివున్నాయి. లోపలనుండి తబ్లా, బుల్‌బుల్ వినిపిస్తున్నాయి. గిరజాలు, లూజు పైజమాలతో నాటకాలసరుకు కాబోలు మహాప్రభో! తొందరగా యిల్లు మార్చెయ్యాలి.

మర్నాడు నిద్రలేచేసరికి బాగా పొద్దెక్కిపోయింది. ఎండ వాలు తప్పింది. నిద్దర్లో తుళ్ళిపడినట్టు లేచేను.

ఎదురుగా కడిగినముత్యంలా నిల్చున్నాడు చిన్ని.

"ఎన్నిసార్లు చెప్పాల్రా వెధవా, నాన్నచేత నీళ్ళు పోయించుకోవద్దని?" ఒక్కటి వేసేను.

"బఁయ్" మన్నాడు వెధవ. తన చిన్న కొడుకుని నేను ఖూనీ చేసేస్తున్నానేమోనన్నంత గాబరాగా పరిగెత్తుకొచ్చేరు ఆయన.

అసలు విషయం: షెడ్డులో అతను చిన్నికి నీళ్ళు పోసేట్ట. అలా చిన్నితో ప్రారంభం అయిన అతని పరిచయం రాను రాను స్నేహంగా మారింది. అతను "ఎమ్మెస్సీ" చదువుతున్నాట్ట. హాస్టల్లో ఖాళీలేక, వున్నా అవి తనకి నచ్చక, యూనివర్సిటీకి దగ్గరగా వుందికదా అని యీ షెడ్డులో వుంటున్నాట్ట.

రాజేశ్వర్రావుకీ-షెడ్డులో స్టూడెంటు-నాకూ చాలా విషయాలో అభిప్రాయాలు ఒకటే. మా 'యునానిమిటీ' ఇంటావిడ మీదా, ఆవిడ కుక్కమీదా వున్న అసహ్యంతో ప్రారంభం అయింది.

"మీ అయిదుగురికీ, నాకూ కలిపి ఒక బాత్రూమా? ఇంటావిడకీ, కుక్కకీ ఒకటా? యీ అన్యాయానికి అంతు వుందా?" అనేవాడు.

"వాళ్ళ కుక్కకి బాత్రూముంటే మనకేం? బెడ్‌రూముంటే మనకేం?" సర్దిచెప్పేదాన్ని, కుక్కలకి బాత్రూములు, బెడ్‌రూములు అనవసరం అనిపిస్తున్నా.

"పళ్లు సలుపుతున్న పులిలా ఎలా వుంటుందో చూశారా?" అన్నాడొకనాడు.

"ఎవరు? ఆవిడా? కుక్కా?"

ఉక్కిరిబిక్కిరి అయిపోతున్నట్టు నవ్వేడతను అతను గమ్మత్తుగా నవ్వుతాడు. పసివాడి నవ్వులా వుంటుంది అతని నవ్వు. మళ్ళీమళ్ళీ నవ్వితే బాగుండుననిపిస్తుంది.

"ఆవిడ కొడుకు అమెరికాలో వుంటున్నాట్ట" అని ఒకనాడూ

"కూతురు రష్యాలో ఉందట. అల్లుడు చైనావాడుట" అని మరొకనాడూ.

"Advertisement" ని అడ్వర్‌టిస్‌మెంట్ అనాల్ట.

"సోమర్సెట్ మామ్ పెళ్ళాన్ని వదిలేసేట్ట."

"మీకు తెలిదా? ఆవిడ సవరం శాన్ ఫ్రాన్సిస్కో నుండి తెప్పించిందిట" అన్నాడొకనాడు.

ఇలా అతను రోజుకో కొత్త భోగట్టా మోసుకొచ్చేవాడు. కొన్నాళ్ళకి అతను మా యింట్లో మనిషై పోయేడు.

అతన్తో అంతగా పరిచయం కాని రోజుల్లో......ఒనాడు అప్పు అడగడానికి వచ్చిన వాడిలా బిడియపడుతూ కూర్చున్నాడు.

"ఏం కావాలోయ్?"

"ఏం అనుకోకపోతే... కాస్త యీ గోరింటాకు రుబ్బించి పెడతారూ" అంటూ రుమాల్లోని గోరింటాకు నేలని పోసేడు.

"ఇది ఆషాఢమాసం కాదోయ్" అన్నాను నవ్వుతూ.

"అబ్బే కాదులెండి" అంటూ వెళ్ళిపోయేడు.

తర్వాత అలాగే నాలుగైదుసార్లు గోరింటాకు రుబ్బించి పట్టుకెళ్లేడు. ఆ తర్వాత మూడు నాలుగుసార్లు కొబ్బరిపాలు తీయించి తీసుకెళ్ళేడు.

మరోనాడు "ఒక ఎగ్ తెప్పించరూ మీ ప్యూన్ చేత" అన్నాడు.

"నీరసంగా వుంటోందా?" అడిగేను.

"లేదులెండి" అంటూ వెళ్ళిపోయేడు.

నాలుగైదు వారాలు ఎగ్ తెప్పించి యిచ్చేను. ఎగ్ తెప్పించిన మర్నాడు మాత్రం మా బాత్‌రూం తెగకంపు కొట్టేది.

తర్వాత చాలా రోజులు గడిచిపోయేయి. ఒకనాడు మా చిన్ని వాళ్ళ షెడ్డులో వుంటే పిలుద్దామని వెళ్ళేను. వాడు స్కూల్లో లేని టైములో షెడ్డులో వుండేవాడు. నేను అలా అతని షెడ్డుకి వెళ్ళడం అదే మొదటిసారి. లోపల చాలా నీట్‌గా వుంది. ఒక మూల టేబిలు పైన

పెద్ద అద్దం, దాని ముందు చాలా రకాల బ్రష్‌లూ, దువ్వెనలూ, రంగు రంగుల తల నూనెలూ, షాంపూలు వున్నాయి. ఇంకో టేబిలుమీద పుస్తకాలన్నీ సర్ది వున్నాయి. ప్రక్కనే ఒక ఫొటో వుంది. అందులోవున్న ఆడా, మగా ఆదిదంపతుల్లా వున్నారు.

"మీ పేరెంట్సా?" అన్నాను.

పట్టపగలు పిశాచం వెంబడించిన వాడిలా జడుసుకున్నాడు అతను.

"ఎవరిదోయ్ ఆ ఫొటో?" మళ్ళా అడిగేను.

"మా అక్కా, బావా" అని కాస్త ఆగి, "షి యీజ్ హార్డ్లీ థర్టీ" అని కలిపేడు.

అక్క ముప్పైఫు నిండకుండానే జుత్తు అంతా నెరిసిపోయి ముసలి ముత్తైదువలా అయిపోవడం చాలా అన్యాయం.

"పోనీ రంగు వేసుకోవచ్చునే" అన్నాను.

"మా బావకి తనొక మహర్షినని నమ్మకం. రంగువేసుకోవడం మహాపాపం కింద చూస్తాడు. అందుకని తను వేసుకోడు. ఆవిడని వేసుకోనివ్వడు."

అప్పుడు చెప్పేడు తన గురించిన వివరాలన్నీ. వాళ్లు తినగా పదిమందికి పెట్టగల ఆస్తి వుందిట. తన కే బెంగలు లేవుట. కాలేజీ కమిటీ ప్రెసిడెంటు వాళ్ళనాన్నే కాబట్టి లెక్చరర్ పోస్టు తనకు రిజర్వు అయే వుందిట. రిజర్వు అయివున్న మేనరికం కూడా అతని కిష్టమేనట. మా కుటుంబాని కేం లోటులేదు. "దిసీజ్ అవర్ ఓన్లీ కర్స్" అంటూ తన జుట్టు చూపించేడు. వంకీలు తిరిగి అందంగావున్న జుత్తులో వెండితీగెల్లా మెరిసిపోతున్నాయి నెరిసిన వెంట్రుకలు. నూనె బాగారాసి దువ్వితే అంతగా కన్పించవు. పట్టుమని పంధొమ్మిదేళ్లైనా లేని అతని బాధ, భయం నాకర్థంఅయేయి.

అతనికి పండుజుట్టు అంటే పరమ అసహ్యంట. వాళ్ళ కుటుంబంలో నెరిసిన జుత్తు వారసత్వం. అంచేత ఆ వారసత్వపు హక్కునుండి బయటపడేందుకు ఎవరు ఏ వైద్యం చెప్పినా చేస్తున్నాట్ట. ఇదివరకు తను పట్టుకెళ్ళిన గోరింటముద్దా, కొబ్బరి పాలూ, కోడిగుడ్లూ తత్సంబంధమేనట.

ఆ రోజుతో మేమిద్దరం యింకా సన్నిహితంగా అయిపోయేం. అతను నాతో ఏం చెప్పాలన్నా ఇదివరకులా బిడియపడేవాడు కాడు. తీరిక దొరికినప్పుడల్లా జుత్తు, దాని సంరక్షణ గురించే మాట్లాడేవాడు. అతని ఆతృతకి, భయానికి ఒక్కోసారి విసుగొచ్చేది. కాని ఎక్కువగా జాలే వేసేది.

"చూసేరూ. మీకు తెలుసునో, తెలీదో, కాని మన శరీరంలోని ప్రతి అవయవానికి ఏదో ఒకరకమైన ఎక్సర్‌సైజు వుంటుంది. ఏ ఎక్సర్‌సైజులేని భాగం కోడిరెక్కలా క్షీణించిపోతుంది. జుత్తుకి ఏ ఎక్సర్‌సైజు వుండదుకదూ, అందుకని దానికి ఏదైనా కనిపెట్టాలి. దూర దూరంగా పళ్ళున్న దువ్వెనతో రోజూ మూడు పూటలా మాడుమండేలా దువ్వాలిట. నిన్ననే ఎవరో అన్నారు. ఎందుకేనా మంచిది. మీరూ ఒకటుంచండి" అంటూ ఒక దూరం పళ్ళ దువ్వెన నాకిచ్చి ఒకటి తను పట్టుకెళ్ళేడు ఒక రోజు.

మర్నాడు "దువ్వాల్సింది దూరం పళ్ళ

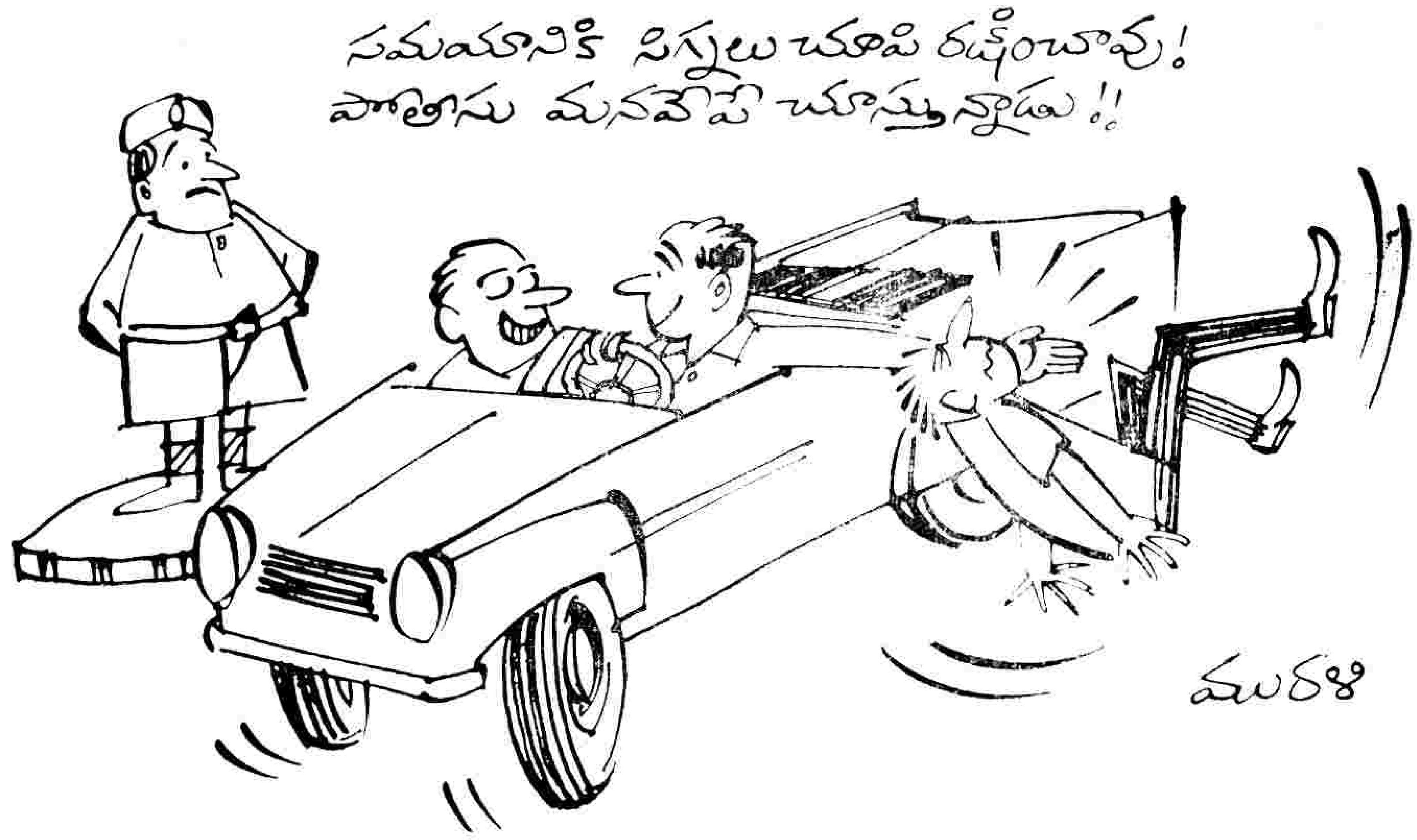

"దాన్తోకాదుట. దగ్గర పళ్ళదాన్తోటిట," అంటూ మరో దువ్వెన యిచ్చేడు.

ఆదివారం వస్తే పొద్దున్నే తలకి ఏదో ముద్ద పట్టించి గంటతర్వాత, తలంటుకునే వాడు.

"తలంటుకి వట్టివేరులాంటి వస్తువు లేదుటండీ."

"ఈ కొత్తరకం షాంపూ చూసేరా? ఇందులో మందార కలిసిందిట."

"జబ్ కుసుం రాసుకుంటే జన్మజన్మలకూ జుత్తు నెరవదట."

"గోరింటాకు గోళ్ళకంటె జుత్తుకే మంచిదిట."

"మా క్లాసులో ఓ అమ్మాయికి జుత్తుందండీ. పాదాలవరకూ వుంటుంది. ఏం లాభం? మొక్కజొన్న పొత్తు."

"మన ఇంటావిడ జుత్తు ఇంక నెరవదంటారా? షష్టిపూర్తి కూడా నల్లజుత్తుతోనే చేసుకుంటుంది కాబోలు."

ఇలా రోజూ ఏవో వార్తలు, చిట్కాలు చెప్తూనే వుండేవాడు.

ఒకనాడు "మీక్కూడా జుత్తునెరిసే సూచనలు కనిపిస్తున్నాయండోయ్. నా మాట విని యిప్పటినుండి ఏదైనా ప్రారంభించండి. "ప్రివెన్షన్ యీజ్ బెటర్ దేన్ రెమెడీ" అని మీకు తెలుసా? నా దగ్గర "హౌటు కీప్ యువర్ హైర్ ఎవర్ బ్లాక్" అన్న పుస్తకం మా వూర్లో వుండిపోయింది. ఈ సారి తెచ్చిస్తానుండండి" అన్నాడు.

నాకెందుకో అతన్ని ఓడించాలనిపించింది. వెంటనే "ఎడంచెయ్యి వాటం, డైబటీసు, తెల్లజుత్తు - యివన్నీ వారసత్వంవయ్యా. తప్పించడం మన తరం కాదు," అన్నాను. అన్నాక డిసప్పాయింటు అవుతాడేమోనని భయపడ్డాను. కాని కాలేదు. పైగా "చూడండి తల్లకిందులా తపస్సు చేసైనా సరే నా జుత్తు నెరవనివ్వను. ఇంక వారసత్వమంటారా. మా యింట్లో వున్నదే అది. మా నాన్నకి నల్ల జుత్తు వుండడం మా అమ్మకే తెలీదు," అన్నాడు.

"నీ తరం కాదోయ్, నీ యిష్టమొచ్చినంత పందెం."

"మీ యిష్టమొచ్చినంత పందెం."

తర్వాత కొన్నాళ్ళకి చదువు పూర్తైపోయి వెళ్ళిపోయేడు అతను.

వెళ్ళిన కొత్తలో వారానికో ఉత్తరం రాసుకునే వాళ్ళం. కాని తర్వాత సంవత్సరానికోసారి న్యూయియర్ గ్రీటింగ్స్ పంపించే స్టేజికి వచ్చేసేం.

నాలుగేళ్ళ క్రిందట తను ఐ. పి. ఎస్. కి సెలెక్టయినట్టు మాత్రం రాసేడు.

* * *

ఆవేళ బెజవాడ ప్లాట్‌ఫారం మీద ఏక్సిడెంటల్‌గా కన్పించేడు. టోపీతో సహా పూర్తి యూనిఫారంలో వున్నాడు. చుట్టూ ఎవరో ఆడా, మగా చాలామందున్నారు.

"హలో" పలకరించేను.

"మీరా...పదండి. యిప్పుడే వచ్చేస్తాను," అంటూ ఎవరో ఆవిడ వెనక వెళ్ళిపోయేడు.

నేను రైలు ఎక్కాను.

అతను రాలేదు.

ఇంకో నిముషంలో రైలు బయల్దేరుతుందనగా హడావిడిగా పరిగెత్తుకొచ్చేడు.

"ఆవిడ..." అడగబోయేను.

"అబ్బే. మా బాస్ వైఫ్. మా ఉద్యోగంలో మాకు బాస్ భార్య, ఖూనీకోరూ వీళ్ళే ముఖ్యం. అన్నట్టు చిన్ని ఎలా వున్నాడు? ఏం చదువుతున్నాడు? మీ ఆయన ఎలా వున్నారు? ఏవంటున్నారు? బుజ్జి కాలేజీలో చేరిందా?" అంటూ హడావిడిగా అడిగేస్తున్నాడు.

రైలు బైల్దేరబోతోంది.

చటుక్కున మా పందెం గుర్తొచ్చింది నాకు. అతని తలవేపు చూసేను. టోపీ కప్పని జుత్తు చాలా నల్లగావుంది. రంగు వేస్తున్నాడా?

"పందెం నువ్వే గెలిచేవే! ఎంత?" అడిగేను.

అతనికి మా పందెం హఠాత్తుగా గుర్తొచ్చింది.

చిన్నప్పటి ఆట గుర్తొచ్చినట్టు నవ్వేడు.

రైలు కదిలింది.

"పందెం ఎంత? పెళ్ళికివస్తే చాలా?" అన్నాను.

"థేంక్యూ!'' అంటూ తమాషాగా బౌ చేస్తూ టోపీ తీసేడు.

ఉన్న నాలుగు వెంట్రుకలూ నల్లగానే వున్నాయి.